

Một dân tộc vô cảm

Tên: Nguyễn Hoàng Quốc
Thị trấn: Ba, 06 Tháng 4 Năm 2010 13:17

Tôi viết về chính trị này, một số người cho là nhảm.

Nhưng đối với một bên bè và đang nghiệp người Úc, tôi biết xem là người không mấy quan tâm đến chính trị. Ít nhất là không quan tâm bằng họ.

Hình: Photos.com

Mà thật. Hầu như tất cả bên bè tôi, đám giáo sư trong trường, tuy không ai tham gia bất cứ đảng phái nào, vẫn thường xuyên theo dõi mọi biến động chính trị trong nước. Ngày nào cũng đọc báo, nghe đài, xem tivi. Mỗi khi chính phủ hay phe đối lập đưa ra một chính sách mới, họ đều tìm hiểu cặn kẽ, phân tích kỹ lưỡng và bàn tán sôi nổi. Một số người viết bài bình luận. Số khác, đồng hồ, viết ý kiến gửi đăng trên báo chí.

Thật đâu, tôi rất ngạc nhiên. Nhưng sau, sống và làm việc lâu ở Úc, tôi hiểu ra. Bất cứ chính sách nào của chính phủ cũng đều ít nhất có ảnh hưởng đến đời sống của ít nhất một thành

phần nào đó trong xã hội. Những hàng loạt cách rút cục. Đến công ăn việc làm. Đến lối sống hàng ngày. Đến sinh hoạt. Một ví dụ như: cách đây trên dưới hai mươi năm, chính phủ Lào đến xem Úc như một phần của châu Á. Những hàng loạt cách nhìn này hầu như có thể thấy ngay tức khắc. Sự tiến tài trợ cho việc giảng dạy ngôn ngữ và văn hoá Á châu tăng vọt. Các dịch vụ xã hội trợ giúp di dân từ châu Á nở rộ.

Sau, Liên Hợp Quốc (bao gồm đồng nghiệp Từ Do và đồng nghiệp Quốc Gia) lên kế hoạch quy định, chính sách thay đổi: tuy vậy những đồng nghiệp địa lý, Úc nằm gần châu Á, những đồng nghiệp địa lý lịch sử và văn hoá, Úc vẫn thuộc về Tây phương. Những hàng loạt quan điểm này cũng thấy rõ: sự tiến tài trợ cho việc giảng dạy Á châu hầu hết các trường đều đưa vào việc giảng dạy ngôn ngữ và văn hoá Âu châu. Phân khoa này tôi dạy, thoạt đầu có tên là Phân khoa Ngôn ngữ và Á châu học, sau, để đáp ứng sự thay đổi trong chính sách quốc gia, đổi thành Phân khoa Quốc tế học.

Bởi vậy, không có gì đáng ngạc nhiên khi hầu hết những người Úc đều quan tâm đến những sự thay đổi trong chính sách của nhà nước. Một lần nữa, những người ta đưa đến đo cân nhắc các chính sách của từng phe trước khi quyết định. Khi cần, họ sẵn sàng xuống đường vì những điều gì khác nhau cho đến nay nào có chính sách họ nghĩ là đúng đắn. Tôi xin nhắc lại: tất cả các bên tôi, như đã nói, đều không tham gia bất cứ đường lối nào.

Việt Nam thì khác. Để báo thì thấy ngay. Thấy lấy ba tờ báo mà người tiến và để xem là có đồng đồng giới như Việt Nam làm ví dụ. Trên tvnexpress, chẳng hạn, không có cột nào dành riêng cho chính trị. Chẳng có, ngoài Trang chủ, các cột: Xã hội, Thể thao, Kinh doanh, Văn hoá, Thể thao, Pháp luật, Đời sống, Khoa học, Vì tính, Ô tô - xe máy, Bên dưới Việt, Tâm sự, Rao vặt và Cộng. Tuy nhiên không có chính trị. Trên tờ Dân Trí cũng thế. Cũng, ngoài cột Trang chủ, có các cột: Tin tức - sự kiện, Thể thao, Giáo dục - khuyến học, Giải trí, Nhịp sống trẻ, Tình yêu giới tính, Sức khoẻ, Sức mạnh sống, Kinh doanh, Ô tô xe máy, và Chuyên luận. Cũng không có chính trị. Trên tờ Vietnamnet thì có: Chính trị chiếm một cột nhỏ, bên trong cột Tin tức, bên cạnh các cột Xã hội, Kinh tế - Thể thao, Văn hoá, Quốc tế, Công nghệ thông tin - Viễn thông, Khoa học, Giáo dục và Muôn màu cuộc sống. Những điều tài liệu để cập đến trong cái cột gọi là "Chính trị" này, thoạt ra, chỉ là những bản tin nhí nhách về các cuộc họp, tiếp khách, trao đổi thông tin, mà ngày nay là như. Hết.

Trên báo như thế, ngoài đời sống cũng như thế. Qua những lần về nước trước đây, tôi ghi nhận một điều: Các khách hiếm có người nào thực sự quan tâm đến chính trị. Hầu hết đều tập trung vào việc sinh kế, làm giàu và ăn chơi. Trên các bàn nhậu, thậm chí những người ta cũng bàn về chính trị. Nhưng hãy để ý mà xem: tuy nói về chính trị, những người ta lại rất hiếm khi bàn đến các chính sách. Phần lớn chỉ chơi hoặc chỉ chuyện tiếu lâm đùa xé xien. Rồi cộng. Cộng rồi sẽ ngạo. Chuyện chính trị, do đó, chỉ để xem như một thói quen mà thôi vì việc uống bia

học cũng như thêm phần sôi nổi. Vội thôi.

Rất nhiều người công khai thừa nhận việc đó: Họ không quan tâm đến chính trị.

Thái độ không quan tâm đến chính trị này có bình thường không?

Câu trả lời: Chắc chắn là không. Tuy nhiên không có chút bình thường nào khi cộng đồng chỉ trích người quay lưng lại chính trị, đổ mồi cho mặt số chính trị gia muốn làm gì thì làm, bất kể hay hay dở. Chính trị gia giỏi thì không nói làm gì. Đáng này, giới lãnh đạo Việt Nam càng ngày càng bất lực rồi thì nhiều khuyến khích đi, trong đó, hai khuyến khích đi mà bất nhứt: thi đua năng lực và thi đua trách nhiệm. Đáng nọc giàu mạnh thì không nói làm gì. Đáng này Việt Nam vẫn còn là mặt nọc nghèo và là mặt nọc yếu. Chắc chắn chút xíu lòng tri, ai cũng thấy tình hình Việt Nam hiện nay đầy những khó khăn và thách thức. Về kinh tế. Về xã hội. Về giáo dục. Về đời sống. Đáng trọng nhứt những khó khăn và thách thức chúng ta thấy, số thì đáng đáng cộng cộng đã sẵn quyn chúng tuy nhiên không thể đáng xem là mặt đầu hiu lãnh mạnh. Nếu không muốn nói, người cội, là thi đua chúng cộng bất nhứt. Thế bất nhứt đáng nhiều người gọi tên là “mackeno”, mặt-c-k-nó.

Biểu hiện cộng chúng “mackeno” nhan nhẩn. Đáng nọc phát triển, người giàu càng giàu và người nghèo càng nghèo ư? Mặt k! Giao thông ngày nào cũng tắc nghẽn ư? Mặt k! Tham nhũng tràn lan ư? Mặt k! Giáo dục càng lúc càng đi xuống ư? Mặt k! Nền báo đáng càng ngày càng hoành hành trong học đáng ư? Mặt k! Môi trường càng ngày càng ô nhiễm ư? Mặt k! Trung Quốc đánh chìm tàu đánh cá Việt Nam ư? Mặt k! Giới lãnh đạo ngu dốt và đáng tài ư? Mặt k!

Tại sao mặt dân tộc vẫn thờ ơ xuyên tạc hào là yêu nước mà mặt lúc nào đó bỗng đáng đâm ra thờ ơ đáng đáng mặt cách lòng nhứt?

Nguyên nhân có thể nhiều, nhưng theo tôi, ít nhứt hai nguyên nhân này là quan trọng nhứt:

Mặt, đầu đó nằm trong chính sách cộng nhà nước. Chắc chắn đó không phải là mặt lại xuyên tạc hay vu khống. Họ như ai cũng biết ư Việt Nam hiện nay có mặt chế trọng bất thành văn rồi rõ: Nói cái gì cũng đáng, trọng chính trị; làm cái gì cũng đáng, trọng việc dính líu đến chính trị. Thanh niên sinh viên xuống đáng chúng vi phạm xâm lấn lãnh thổ và lãnh hội Việt Nam cộng Trung

Quốc, giới lãnh đạo xưa đâu, bây: Đó là chuyện của đảng và nhà nước, đảng và nhà nước lo! Báo chí được phép đăng tải hầu như mọi thứ, trừ chuyện chính trị và những chuyện có liên hệ đến chính trị. Những gì liên quan đến chính trị đều bị xem là “nhạy cảm”, người có quyền thì né; người không có quyền thì bị cấm. Thành ra, ở Việt Nam hiện nay chỉ có hai hình người hay bàn đến chính trị: một là những kẻ nhàn hạ; hai là những kẻ bị gọi là phản động. Xuất phát từ thói quen chỉ cũng bị xem là phản động.

Lịch sử dòng người đang lặp lại: Trong hai thập niên 1920 và 1930, ở Việt Nam, Pháp cấm sự phong trào vui vẻ trên trung khuynh khích thanh niên tham gia vào các trò chơi thể thao và chơi theo thời trang. Những người yêu nước thì đứng lên tiếng tố cáo: đó là âm mưu ru ngủ thanh niên để họ không bị cuốn hút vào quần đạo chính trị. Ngay cả việc sùng bái Truyền Kỳ do Phạm Quỳnh khởi xướng trên Nam Phong cũng bị nhieu nhà nho cách mạng xem là nằm trong âm mưu hiềm địch. Bởi vậy, họ xúm vào đánh Truyền Kỳ từ từ: Thủy Kỳ bị gọi là đĩ, “con đĩ Kỳ”.

Nhà cầm quyền Việt Nam đang học hỏi bài học của thực dân Pháp chăng?

Nguyên nhân thứ hai: sự tuyệt vọng. Từ lâu, đảng và nhà nước đã giành mọi quyền quyền để nh vào chính trị. Mọi quyền để nh để đưa đến cách bí mật. Không ai được quyền tham gia và cũng không ai hay biết gì cả. Lâu dần, người Việt mất hẳn niềm tin là ý kiến của họ có thể có bất cứ đóng góp nào. Một niềm tin yếu, người ta đành lại một lần nữa than thở bằng tiếng: “Cái nước mình nó thế!” Rồi thôi.

Tôi cho chính cái chế nghĩa m&#c-k&-nó, thế mackeno-ism yếu, là một trong những chế độ b&#nh hi&#m nghèo nh&#t của dân tộc ta hiện nay.

Cái b&#nh vô tâm và vô cảm.